

i Thinget. Forsaavidt den næstsidste ærede Taler meente at være enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) deri, at det 1ste Capitel reent burde bortfalde, saa troer jeg dog ikke, det var den sidstnævnte ærede Rigsdagsmands Mening; thi det første Capitel indeholder jo Afstandsbestemmelserne, og den ærede Rigsdagsmand var jo enig i, at de bør være der. Den ærede Rigsdagsmand tilføjede ogsaa — og det maa jeg bede de ærede Medlemmer vel at lægge Mærke til — at der skulde tages Hensyn til Menneskeliv; men det er jo netop Hensynet til Menneskeliv, som gjør det til en Pligt for Lovgivningen saavidt mulig at søge at forebygge Ildens Opkomst og Udbredelse, ogsaa paa Steder, hvor Ilden ikke kan være farlig for Naboer. Dette Hensyn forekommer mig virkelig af stor Betydning; jeg veed heller ikke, om det skulde være urimeligt, at der ogsaa tages Hensyn til Eiendoms-spilde, thi naar Noget gaaer op i Luer, finder der jo dog Eiendoms-spilde Sted, og jeg troer, hvad enten det nu er det ene eller det andet Assurancelskab, der kommer til at lide Skade, at det er henstgtsmæssigt at optage Bestemmelser, som kunde forebygge saamegen Eiendoms-spilde som mulig. Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) anførte enkelte saadanne Bestemmelser, der forekom ham at være aldeles urimelige; saaledes om Kalkovne, som jo skulle ligge 50 Alen borte fra det nærmeste Sted. Jeg kjender ikke saa nøie til Kalkbranding, at jeg tør have nogen Mening om, hvorvidt Ilden ikke kan udbrede sig fra en Kalkovn, naar den ligger 50 Alen borte fra andre Steder (Tscherning: Men naar de nu ligge 300 Alen borte); den almindelige Bestemmelse er, at de skulle ligge 50 Alen borte; desuden maa jeg erindre om, at, naar man vilde forlange en Afstand af 300 Alen, saa maatte man ogsaa forlange, at Kalkovnen skulde ligge paa et Sted, hvor Vedkommende eiede Jorden i 300 Alens Omkreds til alle Sider, thi det var jo ikke nok, at der ikke for Diebliffet laa noget Byggested i 300 Alens Afstand. Det er virkelig næsten altid Tilfældet med Lovgivningsfager, at man kan finde et eller andet Syns-

punkt, hvorfra man kan fremskille en Lovbestemmelse som latterlig, og hvorved man kan vække Munterhed. Det ligger i Sagens Natur, det ligger deri, at idet man skal tage en vis Bestemmelse, som passer paa mangfoldige Tilfælde, vil der dog altid være nogle Tilfælde, hvor den ikke passer, og naar man netop fremhæver disse, er det, at Bestemmelsen kommer til at staae i et vist komisk Lys. Her er saaledes en Bestemmelse om, at Windmøller skulle være forsynede med et Rækværk. Man kan nu gjerne more sig over, at denne Bestemmelse staaer i en Lov, som handler om Brandvæsenet og det nærmest dermed staaende Bygningsvæsen paa Landet, men jeg troer dog, det er undskyldeligt, at man har givet efter for Fristelsen til at indføre en lille Bestemmelse, som man troer i flere Tilfælde kan være betryggende for Menneskeliv; det forekommer mig ikke, at dette er at dadle saa stærkt, selv om man maatte finde, at Bestemmelsen efter Materiens Bestaaenhed ikke saa ganske hørte hjemme paa dette Sted. — Der er en Grundtanke, som er gaaet gjennem den seneste Behandling af dette Lovforslag, Uvillien nemlig mod det almindelige Brandassurancelskab, som jeg virkelig troer er ubegrundet. Naar en stor Mængde Borgere i Landet føle sig tilfredse med at være i dette Selskab, synes jeg, det er urigtigt at tvinge dem over i andre private Brandassurancelskaber, som det maaskee kan være af Interesse for En eller Flere at see komme istand og komme til at florere. Naar den lovgivende Magt engang er bleven enig om visse Former, hvorunder det mere almindelige store Selskab kan bestaae, og naar et overveiende Antal af Landets Borgere føler sig tilfreds dermed, hvorfor vil man da ogsaa ved denne Lov komme tilbage paa enkelte private Brandassurancedirecteurs Uvillie over, at de ikke kunne tilrive sig den hele Brandassurance, men maae nøies med en Deel deraf? Jeg kan virkelig paa ingen Maade skjønne, at der i denne Lov skulde vise sig farlige Følger af den Stilling, hvori den høitærede Justitsminister staaer til det almindelige Brandassurancelskab. — Den næstsidste ærede Taler (S. A. Hansen) bemærkede, at der ved Ildbrandstilfælde var saa overordentlig Mange, som førte Commandoen,